บทเทศน์และข้อคิด วันอาทิตย์ที่ 15 พฤศจิกายน 2026
สัปดาห์ที่ 33 เทศกาลธรรมดา ปี A

บทอ่านพระคัมภีร์ทั้งสามบท

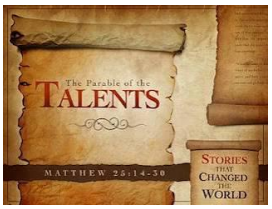
สุภาษิต 31:10–13, 19–20, 30–31 — *สตรีผู้ทรงคุณค่า ใช้ความสามารถด้วยความขยันหมั่นเพียร ความรัก และความเมตตา*

1 เธสะโลนิกา 5:1–6 — *เราเป็นบุตรแห่งความสว่าง จึงต้องตื่นเฝ้าและดำเนินชีวิตอย่างมีสติ*

มัทธิว 25:14–30 — *อุปมาเรื่องเงินตะลันต์ พระเจ้าทรงมอบความไว้วางใจให้มนุษย์นำพระพรไปทำให้เกิดผล*

หัวข้อไตร่ตรอง: “อย่ากลัวที่จะใช้ชีวิต เพราะพระเจ้ามิได้ถามว่าเราได้รับอะไร แต่ถามว่าเราได้ทำอะไรกับสิ่งที่ได้รับ”

พระเจ้าไม่ได้ทรงเรียกร้องให้ทุกคนประสบความสำเร็จเท่ากัน แต่ทรงเชื้อเชิญให้ทุกคนซื่อสัตย์ต่อพระพรที่ได้รับ และอย่าปล่อยให้ความกลัวทำให้ชีวิตไร้ผล

1. “ความผิดพลาดที่กลายเป็นพระพรแก่คนทั้งโลก”

เรื่องจริงในประวัติศาสตร์ที่น่าสนใจมากเรื่องหนึ่ง ในปี ค.ศ. 1928 นักวิทยาศาสตร์ชาวสกอตแลนด์ชื่อ ***อเล็กซานเดอร์ เฟลมิง*** กำลังทำงานอยู่ในห้องทดลองที่กรุงลอนดอน วันหนึ่งเขาพบว่า จานเพาะเชื้อแบคทีเรียจานหนึ่งมีเชื้อราปนเปื้อน! นักวิทยาศาสตร์ทั่วไปอาจจะพูดว่า “งานเสียแล้ว! ทิ้งไปเถอะ!” แต่เฟลมิงกลับสังเกตเห็นสิ่งแปลกประหลาด คือบริเวณรอบเชื้อรานั้น แบคทีเรียไม่เจริญเติบโต เขาไม่ทิ้งสิ่งที่ดูเหมือนความผิดพลาด แต่กลับตั้งคำถามว่า “ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น?” การสังเกตเล็ก ๆ ครั้งนั้นนำไปสู่การค้นพบฤทธิ์ต้านแบคทีเรียของ***เพนิซิลลิน*** **และต่อมานักวิทยาศาสตร์อีกหลายคนได้พัฒนายานี้จนสามารถรักษาผู้ป่วยและช่วยชีวิตมนุษย์จำนวนมหาศาล** สิ่งที่คนหนึ่งอาจมองว่าเป็นขยะ อีกคนกลับมองเห็นโอกาสที่จะช่วยชีวิตมนุษย์! ความแตกต่างไม่ได้อยู่ที่สิ่งที่เขาพบ แต่อยู่ที่ว่าเขาทำอะไรกับสิ่งนั้น พระวรสารวันนี้กำลังถามเราด้วยคำถามเดียวกันว่า **“พระเจ้าทรงมอบอะไรไว้ในมือของเรา และเราได้ทำอะไรกับสิ่งนั้น?”**

2. เงินตะลันต์: พระเจ้าไม่ได้ให้เท่ากัน แต่ทรงไว้วางใจทุกคน

พระเยซูเจ้าทรงเล่าอุปมาเรื่องนายคนหนึ่งที่กำลังเดินทางไกล ก่อนออกเดินทางเขามอบทรัพย์สินให้ผู้รับใช้สามคน คนแรกได้รับห้าตะลันต์ คนที่สองได้รับสองตะลันต์ และคนสุดท้ายได้รับหนึ่งตะลันต์ ในสมัยพระเยซูเจ้า เงินหนึ่งตะลันต์มีค่ามหาศาล!

โดยประมาณ หนึ่งตะลันต์มีค่าเท่ากับค่าจ้างแรงงานถึง 6,000 วัน หรือราวยี่สิบปีของการทำงาน หากนับวันหยุดด้วย นั่นหมายความว่า แม้แต่ผู้รับใช้ที่ได้รับเพียงหนึ่งตะลันต์ ก็ได้รับทรัพย์สินจำนวนมหาศาลแล้ว นี่คือเกร็ดสำคัญที่เรามักมองข้าม ในสายตาของพระเจ้า ไม่มีใครได้รับพระพรที่ไร้ค่า แม้คนที่ได้รับน้อยที่สุดก็ยังได้รับสิ่งล้ำค่าเกินกว่าจะฝังทิ้งไว้! ผู้รับใช้สองคนแรกนำเงินไปทำให้เกิดผล แต่คนที่สามกลับขุดหลุมฝังเงินไว้ เมื่อเจ้านายกลับมา ผู้รับใช้สองคนแรกได้รับคำชมเหมือนกันทุกประการ แม้จำนวนเงินที่ได้รับต่างกัน “ดีมาก ผู้รับใช้ที่ดีและซื่อสัตย์ จงมาร่วมยินดีกับนายของเจ้าเถิด” พระเจ้าไม่ได้ตรัสกับคนที่มีห้าตะลันต์ว่า “เธอเก่งกว่าคนที่มีสองตะลันต์!” พระองค์ทรงชมทั้งสองคนด้วยถ้อยคำเดียวกัน **เพราะ พระเจ้าไม่ได้ทรงวัดความยิ่งใหญ่ของเราโดยเปรียบเทียบกับผู้อื่น แต่ทรงวัดความซื่อสัตย์ของเราต่อสิ่งที่พระองค์ประทานให้** คนหนึ่งอาจมีเงินมาก อีกคนมีเงินน้อย, คนหนึ่งพูดเก่ง อีกคนพูดไม่เก่ง, คนหนึ่งมีความรู้สูง อีกคนอาจไม่ได้เรียนหนังสือมากนัก, แต่คนที่ไม่มีเงินอาจมีหัวใจที่ยิ่งใหญ่ที่สุดก็ได้ คนที่พูดไม่เก่งอาจเป็นคนที่รับฟังความทุกข์ของผู้อื่นได้ดีที่สุด คนที่ไม่มีชื่อเสียงอาจเป็นคนที่ทำให้คนอีกมากมายรู้จักความรักของพระเจ้า

3. ความน่ากลัวที่สุดไม่ใช่ความล้มเหลว แต่คือความกลัวจนไม่กล้าทำความดี

ผู้รับใช้คนที่สามพูดกับเจ้านายว่า “ข้าพเจ้ากลัว จึงนำเงินของท่านไปฝังไว้ในดิน” คำสำคัญที่สุดในพระวรสารวันนี้อาจไม่ใช่คำว่า **“เงิน” แต่เป็นคำว่า “กลัว”** เขาไม่ได้ขโมยเงิน ไม่ได้ใช้เงินสุรุ่ยสุร่าย และไม่ได้ทำเงินหาย **แต่เขาไม่ทำอะไรเลย!** เขาคิดว่าการไม่เสี่ยงอะไรเลยเป็นความปลอดภัยที่สุด แต่ในสายตาของเจ้านาย การไม่ทำอะไรกับสิ่งที่ได้รับมอบหมายกลับเป็นความล้มเหลว นี่เป็นบทเรียนที่ลึกซึ้งสำหรับชีวิตคริสตชน บางครั้งเรากลัวที่จะให้อภัย เพราะกลัวเสียหน้า, กลัวช่วยคนยากจน เพราะกลัวเงินของตัวเองไม่พอ, กลัวอาสาทำงานให้วัด เพราะกลัวเหนื่อย กลัวผิดพลาด กลัวถูกตำหนิ, บางคนบอกว่า “ผมไม่มีความสามารถอะไรหรอกครับ ขอเป็นแค่คนมาวัดวันอาทิตย์ก็พอ” แต่พระเจ้ามิได้ทรงเรียกเราให้เป็นเพียงผู้ชมในพระศาสนจักร พระองค์ทรงเรียกเราให้เป็นผู้ร่วมงานในพระอาณาจักรของพระองค์

สมเด็จพระสันตะปาปาฟรานซิสเคยทรงอธิบายอุปมาเรื่องนี้ไว้อย่างงดงามว่า ความกลัวทำให้มนุษย์หยุดนิ่ง แต่ความไว้วางใจในพระเจ้าทำให้เรากล้าใช้ความคิดสร้างสรรค์และ

ทำความดี พระเจ้าไม่ได้ทรงขอให้เราไม่เคยล้มเหลว แต่ทรงขอให้เราอย่าปล่อยให้ความกลัวทำลายความสามารถที่จะรัก

4. สตรีผู้ทรงคุณค่า: พระพรที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคือมือที่ยื่นไปหาคนยากจน

บทอ่านแรกจากหนังสือสุภาษิต กล่าวถึงสตรีผู้ทรงคุณค่า เธอขยันทำงาน ดูแลครอบครัว และใช้ความสามารถอย่างเต็มที่ แต่พระคัมภีร์ไม่ได้หยุดเพียงแค่นั้น มีข้อความหนึ่งที่งดงามมากว่า “เธอยื่นมือช่วยคนยากจน และเหยียดแขนช่วยคนขัดสน” (สภษ 31:20) นี่คือหัวใจของบทอ่านแรก! สตรีผู้นี้ไม่ได้ใช้ความสามารถเพื่อประโยชน์ของตนเองเท่านั้น แต่ใช้เพื่อทำให้ชีวิตของผู้อื่นดีขึ้น น่าสังเกตว่า พระคัมภีร์ไม่ได้ยกย่องเธอเพราะความสวยงามหรือความมั่งคั่ง แต่ยกย่องเพราะความยำเกรงพระเจ้าและความดีที่ปรากฏผ่านการกระทำ **พระพรที่ไม่ได้แบ่งปัน ก็เหมือนแสงเทียนที่ถูกครอบไว้ในกล่อง มีแสงสว่าง แต่ไม่มีใครได้รับประโยชน์**

วันอาทิตย์นี้ยังตรงกับ **วันคนยากจนโลก (World Day of the Poor)** ซึ่งพระศาสนจักรจัดขึ้นในวันอาทิตย์สัปดาห์ที่ 33 เทศกาลธรรมดา จึงเป็นโอกาสดีที่เราจะถามตัวเองว่า แม้ว่าเราอาจมีเงินไม่มาก แต่เรามีเวลาให้ผู้สูงอายุที่โดดเดี่ยวหรือไม่? เราอาจไม่มีความรู้มาก แต่เราสามารถสอนเด็กคนหนึ่งให้รู้จักความดีได้หรือไม่? เราอาจไม่สามารถแก้ไขความยากจนของคนทั้งโลก แต่เราสามารถทำให้คนยากจนคนหนึ่งรู้สึกว่าเขาไม่ได้ถูกทอดทิ้งได้หรือไม่? พระเจ้าไม่ได้ทรงถามว่า “เธอช่วยคนทั้งโลกได้หรือเปล่า?” แต่ทรงถามว่า “เมื่อคนที่ต้องการความช่วยเหลืออยู่ตรงหน้า เธอได้ทำอะไร?”

5. จงเป็นบุตรแห่งความสว่าง: อย่ารอจนสายเกินไป

นักบุญเปาโลกล่าวในบทอ่านที่สองว่า “ท่านทั้งหลายเป็นบุตรแห่งความสว่าง และเป็นบุตรแห่งกลางวัน” และท่านเตือนว่า วันขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะมาถึงอย่างไม่คาดคิด นี่ไม่ใช่คำขู่ให้เราหวาดกลัววันสิ้นโลก แต่เป็นคำเตือนให้เราเห็นคุณค่าของวันนี้ เราทุกคนมีสิ่งหนึ่งที่พระเจ้าทรงมอบให้เท่ากัน นั่นคือ **วันนี้** เราไม่รู้ว่าเราจะมีวันพรุ่งนี้อีกกี่วัน แต่เรารู้ว่า วันนี้เรายังสามารถทำความดีได้ คนบางคนมีความตั้งใจดีมากมาย “วันหนึ่งฉันจะไปเยี่ยมพ่อแม่” “วันหนึ่งฉันจะคืนดีกับพี่น้อง” “วันหนึ่งฉันจะกลับมาภาวนา” “วันหนึ่งฉันจะเริ่มทำอะไรเพื่อพระศาสนจักร” แต่ปัญหาคือ วันหนึ่งนั้นอาจไม่เคยมาถึง

ดังนั้น อย่ารอจนเกษียณแล้วจึงเริ่มทำความดี, อย่ารอจนร่ำรวยแล้วจึงเริ่มแบ่งปัน, อย่ารอจนคนที่เรารักจากไปแล้วจึงค่อยพูดว่า “ฉันรักเธอ”, เพราะบางครั้งสิ่งที่เราเสียใจที่สุดในชีวิต ไม่ใช่ความผิดที่เราได้ทำลงไป แต่คือ ความดีที่เรามีโอกาสทำ แต่ไม่ได้ทำ

6. ข้อคิดสำหรับพระศาสนจักรและชุมชนวัด

พระวรสารวันนี้มิได้ท้าทายเพียงคริสตชนแต่ละคน แต่ท้าทายพระศาสนจักรทั้งมวลด้วย พระศาสนจักรได้รับมอบหมาย**พระพรอันล้ำค่า คือพระวรสาร ศีลศักดิ์สิทธิ์ ความเชื่อและพันธกิจในการประกาศความรักของพระเยซูเจ้า** แต่เราต้องถามตัวเองว่า **เราเพียงรักษาสิ่งที่ได้รับมา หรือเรากำลังทำให้สิ่งนั้นเกิดผลในชีวิตของผู้คน?** วัดของเราอาจมีอาคารที่งดงาม มีประวัติศาสตร์ที่น่าภาคภูมิใจ มีประเพณีที่สืบทอดกันมาหลายสิบปีสิ่งเหล่านี้เป็นพระพรอย่างแท้จริง แต่หากวัดงดงามขึ้น ขณะที่คนยากจนยังถูกลืม คนหนุ่มสาวยังรู้สึกว่าไม่มีที่ยืน และผู้โดดเดี่ยวยังไม่มีใครรับฟัง เราก็ต้องถามว่าเรากำลังทำให้พระพรของพระเจ้าเกิดผลเต็มที่แล้วหรือยัง? **สำหรับพระศาสนจักรที่มีชีวิต ไม่ใช่พระศาสนจักรที่เพียงรักษาอดีตไว้ได้อย่างสมบูรณ์ แต่เป็นพระศาสนจักรที่นำมรดกแห่งความเชื่อจากอดีตมาสร้างความหวังให้คนในปัจจุบันและอนาคต** วัดไม่ควรเป็นเพียงสถานที่เก็บรักษาพระพรของพระเจ้า แต่ต้องเป็นสถานที่ที่พระพรของพระเจ้าไหลออกไปสู่โลก

7. สรุปข้อคิดอาทิตย์นี้: วันที่พระเจ้าทรงถามว่า “ลูกทำอะไรกับชีวิตที่พ่อมอบให้?”

วันหนึ่งเราทุกคนจะต้องกลับไปพบพระเจ้า ในวันนั้น พระเจ้าอาจไม่ได้ทรงถามเราว่า “ลูกมีเงินในบัญชีเท่าไร?” “ลูกมีตำแหน่งใหญ่โตเพียงใด?” “ลูกมีคนติดตามในสื่อสังคมออนไลน์กี่คน?” แต่พระองค์อาจทรงถามว่า “ลูกได้ใช้ชีวิตที่พ่อมอบให้ เพื่อรักใครบ้าง?” “ลูกได้ใช้มือของลูก เพื่อช่วยใครให้ลุกขึ้นบ้าง?” “ลูกได้ใช้เวลาของลูก เพื่อทำให้โลกนี้ดีขึ้นอย่างไร?” และเมื่อเราทูลพระองค์ว่า “พระเจ้าข้า ลูกไม่ได้ทำสิ่งยิ่งใหญ่อะไรเลย ลูกเพียงเลี้ยงดูลูกด้วยความรัก ดูแลพ่อแม่ยามชรา ช่วยคนที่กำลังลำบาก และพยายามซื่อสัตย์ต่อพระองค์ในชีวิตประจำวัน” ขอให้เราได้ยินพระสุรเสียงอันอ่อนโยนของพระองค์ว่า “*ดีมาก ผู้รับใช้ที่ดีและซื่อสัตย์ จงมาร่วมยินดีกับนายของเจ้าเถิด*”

ชีวิตของเราอาจไม่ยิ่งใหญ่ในสายตาของโลก แต่หากเราใช้ชีวิตด้วยความรัก ชีวิตนั้นยิ่งใหญ่ในสายพระเนตรของพระเจ้าเสมอ อย่าฝังความรักไว้ในหัวใจ อย่าฝังความสามารถไว้ในความกลัว และอย่าฝังโอกาสทำความดีไว้ใต้คำว่า ‘ไว้วันหลัง’

เพราะสิ่งที่พระเจ้าทรงมอบให้เรา ไม่ได้มีไว้เพื่อเก็บรักษาเพียงอย่างเดียว แต่มีไว้เพื่อทำให้โลกนี้งดงามขึ้น

เกร็ดความรู้ที่น่าสนใจ

1. ตะลันต์ไม่ใช่เหรียญเงินธรรมดา

ในสมัยพระเยซูเจ้า ตะลันต์เป็นหน่วยน้ำหนักและมูลค่าเงินจำนวนมาก ไม่ใช่เหรียญหนึ่งเหรียญ คำภาษาอังกฤษ talent ที่ปัจจุบันหมายถึงพรสวรรค์หรือความสามารถ ก็ได้รับอิทธิพลทางความหมายจากอุปมาเรื่องนี้

2. สตรีผู้ทรงคุณค่าในสุภาษิตบทที่ 31

บทกวีต้นฉบับภาษาฮีบรูข้อ 10–31 เป็นบทกวีแบบเรียงตามอักษรฮีบรูทั้ง 22 ตัว ราวกับผู้ประพันธ์ต้องการสรรเสริญชีวิตที่มีปรีชาญาณตั้งแต่ ก ถึง ฮ **ความศักดิ์สิทธิ์จึงครอบคลุมทุกมิติของชีวิต ไม่ใช่เฉพาะเวลาภาวนาเท่านั้น**

วิษณุ ธัญญอนันต์ เจ้าอาวาสวัดเซนต์จอห์น ลาดพร้าว กรุงเทพฯ